

Öböl

Turistajelek végzete.
Aranyeső folyja tele
a hegyet és a kerítést,
a pázsit olyan mint az ég

lecsapódott lehelete,
csipegethető eleség,
a veréb a begyét tömi,
amíg a macska jóllakik,

zsirosodik a kutya is,
lefektetik a hátakat
a gerjedelmek, pléhdobozok
harapnak, rozsdás a foguk.

Sodrás ha van, ide sodor
minden kallódó holmit:
bokrok, bokortövek közé
rablót, szatírt, részeget.

Zsíros papír, trikórongy,
kutyadög, repedt bögre,
illetlenek büdös nyoma,
éj, veszett-róka-szelíd.

Hát kivilágítjuk magunk
mielőtt megfogná bokánkat,
nyakunkra tekeredne, kezünkből
csuklóban kifordítana.

Éj, éber hajlamunk,
megerőszakolt éjszaka.
Horkol mellettünk valaki
mozdulatlan facsúcsra tűzve.

Akik tudnak járni vízen,
kijönnek, hólyag hátizsákjuk,
hólyag fejük, hólyag hasuk,
fölállítják hintájukat.

Három aranyásó mint a hegyek
a vízesés felé megkérdezik,
hogy kerültetek ti ide,
ti hogy kerültetek ide?

Ó, jóízű akácvirág!
Ó, az a csermely, mely folyik!
Ó, ritka sör, mely habzik és!
Ó, az az ég merő mennyország!

Pörköltet nektek, rá söröt,
rá ringyót, rablót, részeget,
rá a fürtös virágnylást,
fölül eget, alul sarat!

Majd bemegyünk a víz alatt,
ha már a tüdönk kifogyott,
helyette kinől a kopolyánk,
mint a cápaké, édesem!

